

Mette Frederiksen (S):

Jeg skulle til at starte med at sige, at vi har haft en god debat i dag. Det tror jeg dog jeg vil lade være med sige. Vi har haft en debat i dag, og den er tiltrængt, fordi det her område – hvis man ellers overhovedet må prioritere mellem politiske områder – nok er det vigtigste socialpolitiske område overhovedet, nemlig den indsats, der skal til, for at vores udsatte børn og unge får et bedre liv, end de har i dag.

Jeg er selvfølgelig ærgerlig over, at vi ikke har kunnet få politisk flertal for et forslag til vedtagelse, der til forskel fra det forslag til vedtagelse, der så bliver vedtaget, faktisk også ville forpligte Folketinget og regeringen til at tage en større del af ansvaret for, at anbringelsesområdet i dag ikke fungerer.

Jeg bed mærke i, at ministeren i sin afslutningsreplik flere gange sagde, at vi mente, at hvis bare man poster flere penge i det her område, så skal problemerne nok løse sig. Hvem har egentlig sagt det? Hvilke aktører på hele det her felt, hvad enten det er medlemmer i Folketingsalen, eller det er socialchefer, eller det er socialpædagoger i døgninstitutionerne, har egentlig sagt: Bare send flere penge?

Jeg har ikke hørt en eneste, ej heller i debatten i dag, komme med det budskab, at hvis bare der kommer flere penge til anbringelsesområdet, så vil problemerne løse sig. For alle ved godt, at hvis vi skal løse de problemer, der i dag omgiver vores mest udsatte børn og unge, er det mange ting, der skal til, herunder en bedre økonomi. For det kan jo ikke lade sig gøre, at en regering med den ene hånd holder de danske kommuner i en historisk dårlig økonomisk situation med både en ringe vækstramme og et meget, meget snævert råderum og så med den anden hånd bliver ved med at give flere og flere forpligtelser til kommunerne. Det regnestykke går selvfølgelig ikke op.

Kl. 16.30

Konsekvensen af den situation, der i dag hersker i den kommunale økonomi, er jo, at kommunalpolitikere rundt omkring i det ganske land er tvunget til at lave besparelser, herunder besparelser på et område, hvor alle godt ved, at hvis man udskyder problemløsningen, så bliver problemerne bare så meget desto større.

Så jeg vil gerne have lov til at understrege – og jeg kan næsten ikke gøre det kraftigt nok – at der ikke er et eneste parti her i Folketinget, der går rundt med et ønske om flere penge til anbringelsesområdet og tror, at det skal løse det

hele. Nej, det, vi siger, er, at hvis vi skal være sikre på, at der, når et barn har været udsat for vold igennem mange år, bor på et krisecenter sammen med sin mor og en dag skal til at leve et almindeligt liv, så er en kommune, der følger op, altså at det barn er sikker på at få en ordentlig behandling og kan gå en sikker fremtid i møde, så bliver der nødt til at være flere penge i de kommunale kasser.

Og hvis vi skal være sikre på, at de børn, der i dag vokser op med massive omsorgssvigt, kan vide sig sikre på, at den dag, hvor de går til deres skolelærer eller til den praktiserende læge eller til en pædagog eller for den sags skyld til en sagsbehandler og fortæller om det liv, de lever, kan de blive anbragt uden for hjemmet, hvis det er det, der er den rigtige løsning, så bliver vi nødt til at sikre en bedre økonomi i de kommunale kasser. Og det er det, vi i dag har oplevet at regeringen desværre ikke vil være med til.

Så siger socialministeren her til sidst: Vor sociallovgivning er stærk nok. Hvor er det kedeligt, at vi har en minister, der, ligegyldigt hvem der rejser et problem på det sociale område, altid er af den overbevisning, at lovgivningen er god nok, som den er, og så skal vi se fire små initiativer, der alle sammen er udmærkede, men som jo ikke rykker det helt store, som det, der skal stå som den store, forkromede løsning.

Lad os da gå til politiske forhandlinger med det sigte at få en servicelov, der er opdateret, for jeg er ikke enig med ministeren i, at den sociallovgivning, vi har i dag, i tilstrækkelig grad sætter barnets behov og interesser øverst. Hvorfor står der overhovedet i sociallovgivningen, at det er mindst indgribende foranstaltninger, man skal gribe til, når man iværksætter nødvendige foranstaltninger for børn. Hvorfor overhovedet have den bestemmelse? Vi kan jo bare skrive, at det er de foranstaltninger, der på bedst mulig vis understøtter barnets udvikling og imødekommer barnets behov og interesser, der skal gælde. Hvorfor overhovedet have en idé om, at det skal være mindst indgribende, når det i mange tilfælde er det mest indgribende, der er behov for allerførst? Hvorfor ikke – og her er måske nok den største politiske uenighed – give det anbragte barn flere rettigheder?

Hvorfor ikke sige, som man i øvrigt gør det i Norge i dag, at hvis et barn har været anbragt igennem en årrække, trives, er tilknyttet et anbringelsessted og faktisk kan se, at det går en god fremtid i møde, så skal barnet kunne blive der? Hvorfor skal det være sådan, at en mor el-